

A TESTNEVELÉS ÉS A TÁRSADALOM

A testnevelésről és a testnevelés időszerű kérdéseiről napjainkban igen sok írás lát napvilágot. Ezeket az írásokat a tárcastílus jellemzi, és főleg a tudósítás szerepét töltik be, mellőzve az átfogó elemzés és a tudományosság minden igényességét. Még csak kísérletet sem találunk arra vonatkozóan, hogy a testnevelés problémáit időszerűen közelítsék meg. Mindez azt a látszatot kelti, hogy a testnevelés háza táján minden a legnagyobb rendben megy. Az elemzés hiányának azonban egészen más oka van. Félünk papírra vetni mindazokat a problémákat és visszasságokat, amelyek a felszabadulás óta a testnevelés berkeiben felgyülemlettek.

A testnevelés öngazgatású átalakulása terén eddig csak a kezdeti lépéseket tettük meg. Megalakultak a testnevelési öngazgatási érdekközösségek, bevezettük a küldöttrendszert, a testnevelésirányító társadalmi szerveken keresztül lehetővé tettük a sportolók számára az öngazgatást. Meg kell azonban állapítani, hogy az öngazgatás csupán formális, a felszíni formákban valósul meg, és csak a kevésbé lényeges kérdésekre korlátozódik. Az öngazgatás és a társadalmi ellenőrzés lényeges elemei nem épültek be a gyakorlatba, és ez gátolja az egészségesebb, szocialista, öngazgatási viszonyok kialakulását. Ennek okát abban kell keresni, hogy a testnevelés öngazgatású átalakulásánál nem a marxista kiindulópontot és társadalmi szemléletet vettük alapul, hanem a testnevelés irányításának egy már rég túlhaladott gyakorlatát igyekeztünk felfrissíteni és átalakítani. Úgy látszik, senkinek sem jutott eszébe, hogy egy idejemúlt és rossznak minősített gyakorlatba nem oltható be semmi új.

A testnevelés gyakorlatában egyébként két teljesen ellentétes irányzat figyelhető meg. Az egyik bürokratikus szakmai körökre jellemző. Ennek az állásfoglalásnak a szószólói azt vallják, hogy azok az eszmei-politikai irányelvek, amelyeket az egyes társadalmi-politikai fórumok hoznak, minden változtatás, a konkrét körülményekhez való hozzáidomítás és beépítés nélkül alkalmazhatók a testnevelés gyakorlatában. A másik nézetet a polgári társadalom csökevényének tekinthetjük, mely szerint a testnevelés mint jelenség egy társadalmilag steril, eszmeiségtől mentes te-

vékenység. Az ilyen felfogások szószólói azt bizonygatják, hogy a testnevelés és a sport társadalmon kívüli tevékenység, amelynek teljesen mentesnek kell lennie minden társadalmi és eszmei behatástól. E nézetek hordozói a valós szocialista átalakulás ellen vannak, és tevékenységükkel gátat emelnek minden olyan törekvés elé, amely a testnevelés szocialista öngazgatású átalakulását sürgeti.

A dogmatikus felfogások irányvonalát a szocialista társadalom központosított elveire támaszkodó egyének viszik tovább a testnevelés gyakorlatában.

Magától értetődő, hogy mindkét irányelv téves és káros a testnevelés szocialista átalakulásáért vívott harcban. A haladó társadalmi erők azonban (különösen az utóbbi időben) az említett koncepciókat energikusan elvetik. Ám a testnevelés szocialista öngazgatású átalakulása nem mehet végbe mindaddig, amíg a testnevelés tevékeny szférája nem alakul át az öngazgatás alapelveivel összhangban. Sajnos, e probléma ismerői szerint a gyakorlat számára még nem kínáltunk fel sem eszmei, sem gyakorlati szempontokat, amelyek megmozgatnák és akcióba lendítenék az e téren tevékenykedő társadalmi erőket. Nem várhatjuk el a testnevelés előrehaladását, hatékonyabb és humánusabb alapokon történő megreformálását mindaddig, amíg végbe nem megy a közvetlen tevékenységekben részt vevő szervezetek gyökeres minőségi átalakulása.

A fogyatékoságok mellett testnevelésünk az utóbbi időben bizonyos pozitív jellemzőket is meghonosított. Megállapíthatjuk ugyanis, hogy ismét közelebb került a társadalom szélesebb rétegeihez, habár ez a közeledés egyes helyeken ugyancsak formális. Napról napra növekszik a testnevelés irányításába bekapcsolódó és aktív résztvevők száma, megnövekedett a testnevelési szervezetek száma, különösen a társult munka szervezetekben, megsokasodott a nem intézményes sportszervezetek száma, de előrehaladás tapasztalható a tömegesítés terén is. Sokat tettünk annak érdekében is, hogy a testnevelés céljaira előteremtjük az anyagi eszközöket, de túl keveset tettünk azon a téren, hogy ezeket az eszközöket szocialista és öngazgatási módon használjuk fel. A testnevelés terén jelentkező összes tevékenység számára megleltük a pénzszerzési forrást, a testnevelési érdekközösségek megalakításával pedig lehetővé tettük a dolgozók és a testnevelési szervezetek érdekeinek összehangolását. Ha azonban az elért eredményeket a szocialista humanizmus szempontjából vizsgáljuk, ha az értékmérőt a JKSZ programjában és a XI. kongresszus határozataiban keressük, akkor az elért eredményekkel nem lehetünk megelégedve. Az érdeklődés középpontjában még mindig csak az élsport áll, míg a tömegsport és a sportban felmutatható alkotó tevékenység háttérbe szorul. A sporttevékenységet ugyanis nálunk három teljesen elkülönített kategóriára oszthatjuk. Az egyiket az élsport-, másikat a munkássport-, harmadikat pedig a falusi sport képezi. Kissé frappáns felosztás, de valós.

A testnevelés és a sport humanizálásáért folyó harcban néhány lényeges mozzanatra kell felhívni a figyelmet: a sportküzdelem és általában

a sporttevékenység nem más sportolók ellen irányuló tevékenység, hanem saját természetünk legyőzését szolgálja. Célja az, hogy az ember úrrá legyen azokon a természeti erőkön, amelyek az ember motorikus tevékenységét gátolják vagy korlátozzák. Az öngazgatási, szocialista viszonyok teszik lehetővé, hogy a sportküzdelem az általános fejlődésért folyó küzdelemmé alakuljon át, és hogy a csoportban rejlő tényezők kultúrtényezőkké alakuljanak.

Sajnos, az utóbbi tíz évben, a sport területén megnyilvánuló úgynevezett „népművelő” behatások mellőzték a játék és a sport igazi elemeit és a szigorúan irányított mozgás szükségességét honosították meg. Ezáltal a testnevelésből kirekesztették azokat az elemeket, amelyek az alkotó képességet, az ötletességet és a szellemességet segítették elő. Mindez természetesen ennek a tevékenységnek a kárára történt, és elszegényedéséhez vezetett.

Az említettek mellett egyéb negatív hatásoknak is szemtanúi lehetünk, különösen az élsportban. Sokan a sportban csupán az anyagi és társadalmi érvényesülés lehetőségét látják, és ezzel összhangban is cselekszenek. A testnevelést a helyi politikák vagy egy szélesebb társadalmi-politikai közösség szolgálatába állították. A kommerciális érdeken alapuló és csupán a pénzügyi szempontokat figyelembe vevő sporttevékenység elködösíti a sport humánus érdekeit, és a nézőközönség számára mesterséges szükségleteket teremt. Az ilyen irányelvek képviselői számára teljesen lényegtelen, hogy a sport mit nyújt. Az értékmérő egyedül az a sportág és az a sportoló, amely és aki a legtöbb pénzt hozza a szervezők számára. Az effajta irányultság szocialistaellenesnek mondható, mivel a sportolónak és a sportkedvelőknek így kialakított szerepe homlokegyenest ellentétben áll a szocialista humanizmus és a szocialista erkölcs elveivel.

Nemzetközi viszonylatban is tapasztalhatók ferdeségek. A sportot sokan a nemzetközi politika szolgálatába állítják. Ma a sport sok helyen a propaganda eszközévé vált, sőt azt is mondhatjuk, hogy egyesek a pszichológiai háború eszközeként kezelik. Az olimpiai érmesek a nagyhatalmak között fennálló versengés élharcosai lettek, a sport viszont a nagyhatalmi versengés pályájává vált. A nacionalizmus világviszonylatban olyan célokat tűzött a sport elé, amelyek ellentétben vannak a sport alapvető célkitűzéseivel. Ám a sporttevékenység politizálódására csak ott kerülhet sor, ahol nem világos az embernek a sportban betöltött szerepe.

Feltehető tehát a kérdés: Mi a testnevelés szocialista, humanista értelmezésének a lényege? A felelet egészen egyszerűnek tűnik. Lényegét a szabadság képezi. Szabadnak lenni pedig sportnyelven annyit jelent, mint uralkodni saját természetünk felett, kifejleszteni képességeinket és olyan irányba terelni őket, amelyek lehetővé teszik szükségleteinknek és emberi értékeinknek széles körű kiteljesedését. Annak a testnevelésnek, amely lehetővé teszi az embernek a testmozgását és amely emberi erőinek felszabadítását szorgalmazza, forradalmi átalakuláson kell keresztülmennie, méghozzá olyan értelemben, hogy lehetővé tegye emberi mivoltunk-

nak kiteljesedését munkánknak és egész tevékenységünknek megformálásában. A testnevelés mindenkinek szívügye, és joga van rá, hogy egyéni képességeinek fejlesztésével tartalmasabb és emberségesebb életkörülményeket és feltételeket biztosítson. A testnevelés területén mindenki számára meg kell teremteni az alkotó tevékenységhez szükséges egyenlő feltételeket. A dolgozó munkahelyét is meg kell változtatni, hogy ez ne csupán a kenyérkeresés helye legyen. A testnevelés átalakulásának elsődleges feladata tehát a szocialista és a humanista értékmérők elfogadása és a testnevelés területén való gyakorlati alkalmazása. Társadalmunkban minden dolgozó számára lehetővé kell tenni sportképességeinek sokoldalú fejlesztését. Minden bizonnyal valós az a megállapítás, hogy a dolgozók még nem mutatták ki a sport iránti szükségleteiket. Ez azonban nem bizonyíték arra, hogy a sportszükségletek a dolgozóknál nem is léteznek. A kérdést valószínűleg másként kell feltenni. Biztosítottuk-e a feltételeket arra, hogy dolgozóink sportoljanak, a testnevelés és a sport szeretetére neveljük-e őket? Úgy hisszük, a feltett kérdésre adott nemleges válasz igazoltnak mondható. Márpedig gazdasági, szociális és humánus okokból kifolyólag lehetőséget kellene biztosítani felnőtt polgáraink számára is optimális fizikai erőnlétük megtartására. Ezt a problémát azonban nem lehet sportrekreációval megoldani, ahogy azt sokan hiszik és vallják. A megoldást egy megfontolt és tervezett tevékenység eredményezheti csupán. Mivel ezzel a problémával nálunk szinte senki sem foglalkozik, tanúi vagyunk polgáraink testi erőnlétének igen nagyméretű csökkenésének.

Ha az említett szempontok alapján vizsgáljuk a sportrekreáció terén elért eredményeket, akkor megállapíthatjuk, hogy ez az aktív pihenésen és szórakozáson kívül nem segíti lényegesen a testi képességek fejlesztését.

A testnevelés önigazgatású átalakulásának végső célja abban van, hogy a dolgozók sportolók legyenek, a sportolók pedig dolgozókká váljanak, és hogy megteremtsük a feltételeket ahhoz, hogy a társult munka kimutathassa a testnevelés iránti szükségleteit. Ez annyit jelent, hogy a testnevelést is a társult munka szerves részévé kell fejleszteni.

A testnevelésről beszélve még egy problémát kell megemlíteni. Úgy tűnik, hogy az iskola még nem vállal kellő felelősséget a fiatalok testi fejlődése és testi nevelése terén, mivel csupán a motorikus tevékenység fejlesztésével törődik. Az iskolákban tapasztalható elégedettség, amely a szellemi oktatás terén elért eredményekre vonatkozik, tulajdonképpen önámítás. Az igazság abban van, hogy az iskola ezáltal gátolja a tanulók normális testi és szellemi fejlődését és képességeik sokoldalú kibontakozását. Az iskola, amely az oktatást az értelem és az izomerő fejlesztésére bontja és ezt két teljesen elkülönített, egymástól független folyamatnak tekinti, tulajdonképpen szétrombolja azt a természetes egységet, amely a szocialista nevelés lényegét képezi.

A testnevelésnek iskolarendszerünkben elsősorban nevelési jellege van. Ezt neve is bizonyítja. A tanulóknál ki kell fejleszteni a testnevelési

igényt, a szokásokat, a testedzést és a testkulturát. Iskoláinkban ehelyett a testnevelésnek egészen más szerep jut. Számptalan elemzés bizonyítja, hogy a tanulók zöme nem kedveli a testnevelést. Néhol egészen a rangsor végét foglalja el. A testnevelés megkedveltetése helyett az elidegenítés módszerévé vált, mivel nem szolgálja a nevelés céljait, hanem normákat állít fel, gyenge osztályzatok egész sorával tarkítja az osztálynaplókat, sőt testi fenyítésben is részesíti egyes helyeken azokat a tanulókat, akik testi felépítésüknél fogva nem képesek eleget tenni a túlbuzgó „pedagógusok” által megszabott normáknak. Ahelyett, hogy a testnevelés az életöröm, a felszabadulás eszköze, az iskolai és egyéb szociális környezetből fakadó gondok leküzdésének ellenszere lenne, sok esetben az elégedetlenség és a bánat okozója, az általános eredmény lerontója és negatív tényezője. Ne síránkozzunk és ne csodálkozunk tehát azon, hogy mind több gyermeknek van testi deformációja, s hogy az iskola befejezése után az emberek nagy többsége soha többé nem is gondol testkulturájára.

Mi az oka annak, hogy ilyen mélypontra süllyedt a testnevelésünk. Minden bizonnyal a tudományos hozzáállás hiányában van a fő ok. Mert az emberi tevékenységnek ma már szinte egyetlen területe sem létezik, amely ne igényelné a tudományosságot. Ez a megállapítás vonatkozik a testnevelésre is. A gyakorlat, az elmélet és a testnevelés kutatását szolgáló metodológia azt bizonyítja, hogy a tudományosság igény-szintjeinek minden területén lemaradás tapasztalható. Még olyan országokkal szemben is érvényes ez a megállapítás, amelyek a sporthagyományok, a nemzeti jóvedelem és az egyéb mutatószámok tekintetében jóval lemaradnak hazánk mögött. Túlzás nélkül állítható, hogy az iparosítás és az urbanizáció az ember fizikai képességeinek csökkenéséhez vezet. Ez a képességsökkenés, sajnos, évről évre mind nagyobb ütemű. A sportaktivitás tehát nemcsak a jövő generációjának problémája, hanem a jelenlegiének is. Ellensúlyozni a negatív tényezők hatását egyben felelősségvállalást is jelent minden dolgozóval szemben. Az emberiség eddigi gyakorlata azt mutatja, hogy a műszaki-gazdasági fejlődés az ember számára értelmetlen, egyes fejlődési szakaszain kivitelezhetetlen az ember sokoldalú fejlesztése nélkül. A fejlődés gazdasági törvényszerűségeit humanizálni kell, ésszerűsíteni, emberi értelemmel ellátni.

A testnevelés és a modern társadalom számára elsődleges kérdéssé válik, hogy a jelen civilizációja által elidegenedett ember meg tud-e szabadulni a civilizáció negatív hatásaitól. Fel tudja-e használni a fejlődés erőit olyan lényeges aktivitások meghonosítására, amelyek lehetővé teszik számára, legalább szabad idejében egyéniségének teljes kibontakoztatását. Ha tüzetesebb vizsgálódás tárgyává tesszük a mai ember szükségleteit, megállapíthatjuk, hogy ízlését és szükségleteit nem saját maga szabja meg. Ily módon azt akarja látni és hallani, azzal akar foglalkozni, amit számára mások előírányoztak, előkészítettek, megszerveztek.

A sportaktivitások elsődleges célja a sokoldalú egyéniség fejlesztése és

az alkotó tevékenységre való nevelés. Ezért állandóan biztosítani kell azokat a feltételeket, amelyek az ember számára lehetővé teszik a szabad és alkotó egyéniség kiteljesedését. Számunkra elfogadhatatlan minden olyan nézet, állásfoglalás és gyakorlat, amely a sportaktivitásban csupán a modern civilizáció negatív hatásainak ellensúlyozását látja. A testnevelés területén tapasztalható általános lemaradás főleg a tudományos kutatómunka hiányának tudható be, habár ez szorosan kapcsolódik a gyakorlati munkához is. A lemaradás dilettantizmust, a rég túlhaladott elgondolások és a tradicionális sémák védelmét eredményezte, vagy a felületesen lemintázott, idegenből vett gyakorlati megoldások átültetését szorgalmazta. Ilyen körülmények között nem is várhattuk el, hogy világos eszmei és elméleti nézeteink legyenek a jugoszláv testneveléssel kapcsolatosan, amelyek alapul szolgálhattak volna a társadalmi-politikai hozzáállásnak és a tudományosság kiterjedésének.

A testnevelés és a társadalom problémáit elemezve szembeütnők az élsporttal kapcsolatos ferdeségek is. Gyakran magunk sem tudjuk, hogy hányadán állunk a testnevelésnek ezzel a szférájával. Az élsportról alkotott nézeteink igen hiányosak és tévesek, társadalmi viszonyulásunk elfogadhatatlan és tarthatatlan. Fiatal tehetségeinkből máról-holnapra „csillagokat nevelünk”, a sportban uralkodó pozitív pedagógiai légkör nélkül pedig negatív egyéniségeket faragunk. Hányszor tapasztalhattuk már, hogy kiváló sportolóval állunk szemben, aki ugyanakkor a társadalmi szempontokat figyelembe véve deformált egyéniség.

Az élsportolók többnyire a robotizmus határán vannak. A csúcstartók az emberi szervezet „próbapilótái”, bár nem egészen bizonyos, hogy ez a tény kárukat vagy hasznukat szolgálja. Azok az ijesztő erkölcsi és társadalmi dilemmák, amelyek még az élsportolók fénykorában jelentkeznek, igen markánsan kiéleződnek a csúcstartó hanyatlása után. A győzelmi trónusról való leszállás ugyanis igen fájdalmas. Hirtelen, sőt brutálisan megváltozik a sportoló lélektani és társadalmi helyzete. Megszűnik a sportcsarnokok és sportpályák „bálványa”, a sportviadalok fetisizált hőse lenni: Saját környezetének érdeklődését is elveszti és ezáltal egész élete gyökeresen megváltozik. Mivel sportpályafutásának éve-lése alkalmával, senki sem törődött későbbi jövőjével, máról holnapra a szomorú és kegyetlen valósággal találja szembe magát.

A testnevelési szervezeteknek és a sportegyesületeknek társadalmunkban jelenleg csupán az a szerepe, hogy az élsportolókat a győzelmi emelvények legmagasabb fokára emeljék, a rekordok elérésére főkészítsék. Teljesen alkalmatlanok és felkészületlenek azonban a „trónusról” való földreereszkedés, „síma leszállás” biztosítására. Az élsport a csillagokig tudja emelni a tehetséges sportolót, de nem tudja megoldani a társadalomba való visszatérését.

Nem létezik egyetlen valamirevaló sportszervezet sem hazánkban, amely zászlajára ne tűzte volna a harmonikus, sokoldalú egyéniség fejlesztését, Mégis a pedagógiai gyakorlat sportegyesületeinkben teljesen egyoldalú, csupán az eredmények, a rekordok, az emberségesség elveitől

megfosztott győzelmek felé irányul. A legszomorúbb az egészben mégis az, hogy az embertelenség határán mozgó gyakorlat igen maradandó, függetlenül az élsportolók körében kimutatott súlyos szervi megbetegedések, sőt halálesetek számának növekedésétől. „A sport, ha hamarosan nem talál feltételeket és nem tesz lépéseket a győztesek szervi és lélektani reszocializálódása érdekében, okkal kerül a társadalom vállatópadjára. Marasztalhatatlan ugyanis a szocializmusban az a dilemma, mely a csúcstartót csupán hősként vagy áldozatként kezeli. A csúcstartó mint áldozat a sportfelelősök tudományos írástudatlanságát és erkölcsi tompaságát bizonyítja”. — mondja Sergije Lukač egy értekezésében. (Grupa autora: Društvo i fizička kultura, Radnički univerzitet „Veljko Vlahović” Subotica, 1980.) Megállapításai minden bizonnyal helyesek. Érezniük tehát felelősséget az iránt, hogy élsportolóinkat éppen olyan körülményekkel és gondossággal karoljuk fel és juttassuk vissza a társadalomba, a mindennapi életbe, amilyen buzgalommal fáradoztunk a győztesek egére emelésükben.

Hol van tehát a kiút? Hogyan változtassunk a jelenlegi helyzeten? Először is a testnevelés társadalmasításában, felszabadításában kell keresni a megoldásokat. A testnevelés minden dolgozónk és polgárunk tulajdonává kell hogy váljon. Nem csak azok tulajdonát kell hogy képezze, akik testi felépítésük alapján a legkiválóbb eredmények elérésére képesek. Ezeknek a száma ugyanis az összlakosság számában mindössze 6—7%-ot tesz ki. Társadalmi és egészségügyi szempontból többé már nem húnyhatunk szemet afelett, hogy a fennmaradt 93—94% számára lehetővé tesszük-e a testnevelést. Ezzel kapcsolatban fel kell hagyni azzal a gyakorlattal, amely a testnevelés céljaira kiválasztott eszközöket teljes egészében az élsport pénzelésére használja fel. A sportnak mindenki tulajdonában kell lennie.

A másik probléma a testnevelés valós szocialista átalakulására vonatkozik. Ki kell fejleszteni azokat az öngazgatási viszonyokat, amelyek a testnevelési politika kialakításában lehetővé teszik mind a sportolók, mind a társult munka dolgozói számára egy egészségesebb szocialista légkör és sportgyakorlat kialakítását. A testnevelés sorsáról ne egyének döntsenek, hanem a dolgozók. Erről a kiindulóponton minden bizonnyal fényesebb távlatok nyílnak a testnevelés építő jellegű szocialista öngazgatású átalakulása felé.

Rezime

Društvo i fizička kultura

O fizičkoj kulturi i o problemima fizičke kulture objavljuje se veliki broj napisa. Njih uglavnom karakteriše žurnalistički stil i reportažni karakter, što znači, da su bez namere da o problemima fizičke kulture polemišu sa naučnog aspekta. Malo ima pokušaja da se ovi problemi prodiskutuju na nešto savremeniji način.

Na polju socijalističkog samoupravnog preobražaja fizičke kulture učinjeni su samo početni koraci. Iako su formirane samoupravne interesne zajednice fizičke kulture i obezbeđeni sigurni izvori finansiranja ove delatnosti, malo je učinjeno u tom pravcu, da neposredni subjekti u fizičkoj kulturi budu nosioci samoupravnog uređivanja odnosa. Uticaj udruženog rada na tokove u fizičkoj kulturi skoro da se i ne oseća. Samoupravljanje je uglavnom formalnog karaktera, što je omogućilo da dođu do izražaja birokratske i etatističke tendencije u mnogim našim klubovima i društveno-političkim zajednicama.

Podela fizičke kulture na vrhunski, radnički i seoski sport je neprihvatljiva, kao što je neprihvatljiv i stav po kome udruženi rad nije sposoban da iskaže svoje potrebe u odnosu na fizičku kulturu.

Razvijajući u našem društvu isključivo samo vrhunski sport, uskratili smo pravo radnim ljudima da se bave fizičkom kulturom. Sve je veći broj deformiteta i kod dece, pošto škola ne ostvaruje one vaspitne efekte koje fizička kultura nudi. Krajnji cilj fizičke kulture je da radni ljudi postanu sportisti, a sportisti radni ljudi.

Zaostajanje, koje se oseća u sportu i u fizičkoj kulturi uopšte ima svoje korene u nenaučnom pristupu ovoj problematici. Ne odgovaraju ni naši stavovi prema vrhunskom sportu. Naše sportske organizacije imaju samo jedan cilj, da od sportiste učine rekordera, ili zvezdu. Nisu međutim sposobne da reše njihovu fizičku i psihičku resocijalizaciju i bezbolni povratak u svakodnevni život.

U nedostatku pravog vaspitnog rada i humanih socijalističkih odnosa, ne retko se dešava, da je pred nama vrhunski sportista, ali u isto vreme i društveno iščašena ličnost.

Izlaz iz ove situacije treba tražiti u podruštvljavanju i oslobađanju fizičke kulture. Ona treba da postane vlasništvo radnih ljudi i svakog našeg građanina. Ne može da služi samo onima, koji su po fizičkoj konstituciji „predodređeni“ da postižu vrhunske rezultate. Sredstva dakle ne mogu služiti isključivo za finansiranje vrhunskog sporta.

Drugo pitanje je vezano za socijalistički samoupravni preobražaj fizičke kulture. Potrebno je što pre izgraditi takve društvene odnose, koji će pri izgrađivanju politike u fizičkoj kulturi omogućiti udruženom radu da odlučuje o svim vitalnim pitanjima.

Résumé

La société et la culture physique

On a publié beaucoup d'oeuvres sur les problèmes de la culture physique. Elles avaient en générale le style journaliste et la caractère de reportage, c'est-à-dire quelles n'avaient pas d'intention de polemiser sur ces problèmes de la culture physique d'un aspect scientifique.

Il y a peu d'essai pour examiner ces problèmes d'une manière plus moderne. On a fait que des premiers pas sur le plan de la transformation socialiste-autogestionnaire de la culture physique. Malgré-que les associations d'intérêt autogestionnaire de la culture physique fussent formées, et des sûres ressources assurées pour financer cette activité dans la culture physique, on a fait peu en ce sens, que dans la culture physique les sujets indirects seraient les porteurs de rangement des relations autogestionnaires. On ne sent presque pas l'influ-

ence de travail associé sur les courants dans la culture physique. Dans notre plusieurs clubs et communautés socio-politiques l'autogestion et seulement d'un caractère de forme et cela a rendu possible les manifestations de tendance bureaucratiques et etatistiques.

La classification de la culture physique au sport élevé, au sport d'ouvrier et au sport de campagne est inacceptable, aussi comme l'attitude que le travail associé est incapable d'exprimer ces besoins par rapport la culture physique.

Développant, dans notre société seulement le sport élevé, nous avons privé le droit des hommes travailleurs de pratiquer la culture physique. Puisque l'école ne réalise pas les effet d'éducation lesquelles la culture physique offre, les cas de déformations chez les enfants sont de plus en plus fréquentes. La cause finale de la culture physique est que les hommes travailleurs deviennent sportistes, et les sportistes des hommes travailleurs.

Les retards qu'on sent dans le sport et dans la culture physique en générale portent ses racines de l'abbord non scientifique de ce problème.

Notre attitude par rapport le sport élevé n'est pas correcte aussi. Le seul but de nos organisations sportives est de former du sportiste un recordman, un as. Cependant elles ne sont pas capables de résoudre le problème de leur résocialisation physique et phychique et le retour sans douleur dans la vie quotidienne.

Comme conséquence de la manque de vrai travail éducateur et de relations humaines, socialistes, il n'est pas rare que nous avons un sportiste élevé qui est en même temps socialement défiguré.

Il faut chercher la sortie de cette situation dans la résocialisation et la libération de la culture physique. Elle doit devenir la propriété des hommes travailleurs et de tous nos citoyens. Elle ne peut pas servir seulement à ceux qui sont par leur constitution physique déterminés à atteindre des résultats élevés.

Les ressources ne peuvent pas servir exclusivement pour financer le sport élevé. Il est nécessaire de créer de telles relations sociales, lesquelles permettrons au travail associé, en formant la politique dans la culture physique, de prendre les décisions dans toutes les questions vitales.